

PRZESŁANIE WARTO GŁOSZENIA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 września

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 2 P 1,12.16-21; Ap 19,11-18; 14,14-20; Koh 12,13-14; Ap 14,6-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I widziałem innego anioła, lecącego przez środek nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom, który mówił donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego, i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Ap 14,6-7).

Pojednawcza śmierć Chrystusa została poniesiona przez Niego za wszystkich ludzi, którzy kiedykolwiek żyli na ziemi. Tak więc ewangelia jest przeznaczona dla wszystkich ludzi — wszystkich grup językowych, kultur i narodowości. Ewangelia jest jak most ponad wszelkimi podziałami. Jest ona dobrą nowiną o tym, że Jezus swoim życiem, swoją śmiercią i swoim zmartwychwstaniem odniósł zwycięstwo nad mocami i zwierzchnościami piekła. Ewangelia to dobra nowina o Jezusie. On umarł za nas i teraz żyje w nas. Przyszedł raz, by wyzwolić nas od kary i mocy grzechu, a powtórnie przyjdzie, by wyzwolić nas od obecności grzechu. Poniósł śmierć, na którą my zasłużyliśmy, abyśmy mogli wieść życie, na które On zasłużył. W Chrystusie jesteśmy usprawiedliwieni i uświęceni, a pewnego dnia zostaniemy całkowicie przemienieni i uwielbieni.

Biblia wyraźnie ukazuje dwa przyjścia Jezusa jako najważniejsze epokowe wydarzenia. Po raz pierwszy przyszedł On, by nas odkupić, a powtórnie przyjdzie, by zabrać nas do swojego domu, gdyż zapłacił za nas nieskończenie wielką cenę. Ostatnia księga *Biblii*, *Apokalipsa Jana*, została napisana, by przygotować świat na powtórne przyjście Jezusa. W miarę zbliżania się końca jej przesłanie jest coraz bardziej naglące. W lekcji tego tygodnia będziemy studiować aktualność przesłania *Apokalipsy Jana* dla ludzkości w XXI wieku. Na nowo odkryjemy wezwanie Jezusa skierowane do Jego Kościoła w czasie końca — wezwanie do głoszenia przesłania przeznaczonego na ten czas.

Przesłanie terażniejszej prawdy według Piotra

NIEDZIELA — 13 września

W dziejach zbawienia Bóg raz po raz przekazywał szczególne przesłania przez swoje prorocze Słowo, by przygotować ludzi na to, co miało nastąpić. Bóg nigdy nie jest zaskoczony biegiem wydarzeń (zob. Iz 46,9-10). On przygotowuje swój lud na przyszłe wydarzenia, posyłając proroków, by przekazali Jego przesłanie, zanim nastąpi sąd (zob. Am 3,7). W czasach przed potopem Bóg przez Noego przekazał światu przesłanie ostrzegające przed mającym nastąpić globalnym kataklizmem. W Egipcie Bóg powołał Józefa, by podczas siedmiu lat obfitości przygotować państwo na siedem lat głodu. Izraelscy prorocy ostrzegali przywódców przed mającym nastąpić babilońskim najazdem i zniszczeniem Jerozolimy. Przesłanie Jana Chrzciciela wzywające do skruchy przygotowało naród żydowski na pierwsze przyjście Jezusa.

Przeczytaj 2 P 1,12. Jakiego wyrażenia użył Piotr w celu opisanego Bożego przesłania skierowanego do jego pokolenia?

Przeczytaj 2 P 1,16-21. Czym było to przesłanie *teraźniejszej prawdy*⁵² (zob. 2 P 1,12 BB), które głosili Piotr i pierwsi chrześcijanie?

W pierwszym wieku chrześcijańskiej ery przesłaniem o wiecznym znaczeniu było to, że Chrystus przyszedł. Miłość Ojca została objawiona przez ofiarę Chrystusa na krzyżu. Choć „zapłatą za grzech jest śmierć” (Rz 6,23), to jednak Chrystus umożliwił wszystkim ludziom przyjęcie życia wiecznego. Od nas zależy, czy przyjmujemy je przez wiarę (zob. Rz 3,23; Ef 2,8). To przesłanie zbawienia w Jezusie nigdy się nie przedawni. Jest to terażniejsza prawda dla każdego pokolenia.

Ostatnia księga *Biblii*, *Apokalipsa Jana*, przedstawia Jezusa i Jego wieczne zbawienie w powiązaniu z czasem końca i z przygotowaniem ludzi na Jego rychłe powtórne przyjście. Obnaża fałsz ludzkiej tradycji i religijności, zgodnie z którą traktuje się własną osobę jako centrum wszystkiego. Od początku do końca *Apokalipsa Jana* objawia Jezusa i Jego dzieło dokonane dla ludzkości.

Jezus jest prawdziwym świadkiem charakteru swojego Ojca. On jest „władcą nad królami ziemskimi” (Ap 1,5). Jest Tym, „który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją, i uczynił nas rodem królewskim, kapłanami Boga i Ojca” (Ap 1,5-6; zob. Ap 1,1-4). *Apokalipsa Jana* to księga o Jezusie i Jego przesłaniu na czas końca mającym na celu przygotowanie ludzi na Jego rychłe powtórne przyjście.

**Gdy myślisz o *Apokalipsie Jana*, co przychodzi ci do głowy? Czy myślisz o be-
stiach i proroczych symbolach, czy o Jezusie? Dlaczego Jezus dał nam proroctwa
w *Apokalipsie Jana*? Jak objawiają one Jego miłosierne plany wobec ludzkości?**

⁵² W innych tłumaczeniach oddano to wyrażenie następująco: BI — *będąca obecna prawda*, BE — *prawda, która jest obecna wśród nas*, BJW — *dana obecnie prawda*, BRP — *obecna już prawda*, PAC — *prawda, którą już mamy*, PED — *prawda dla nas przeznaczona*, WP — *prawda przekazana*, BC — *przyjęta prawda*, NBG — *prawda, która jest blisko (przyj. red.)*.

Ewangelie skupiają się przede wszystkim na pierwszym przyjściu Chrystusa. Opowiadają o Jego narodzeniu, życiu, działalności, śmierci i zmartwychwstaniu. Choć mówią także o Jego powtórnym przyjściu, nie jest to ich najważniejszy cel. Natomiast *Apokalipsa Jana* kieruje uwagę przede wszystkim na powtórne przyjście Chrystusa jako szczytowy punkt odwiecznego konfliktu między dobrem a złem. Każdy z proroczych ciągów *Apokalipsy Jana* kończy się przyjściem Pana Jezusa w chwale.

Przeczytaj Ap 1,7; 11,15; 14,14-20; 19,11-18. Jakie podobne zakończenie występuje w każdym z tych fragmentów *Apokalipsy Jana*?

Od pierwszego do ostatniego rozdziału *Apokalipsy Jana* zwieńczeniem każdego z prorocत्व tej księgi jest powtórne przyjście Jezusa. „Baranek zabity” (Ap 5,12) przychodzi jako „Król królów i Pan panów” (Ap 19,16). On pokona wszystkich wrogów, którzy uciskają i prześladują Jego lud (zob. Ap 17,14). On wyzwoli swoich wiernych z koszmaru grzechu i przywiedzie ich do chwały. Wielki bój między dobrem a złem dobiegnie końca. Ziemia zostanie odnowiona, a odkupieni ludzie zamieszkają na niej ze swoim Panem na wieki (zob. Ap 21,1-4).

W Ap 22,7 (zob. także Ap 22,12.17.20) Jezus mówi:

— „I oto przyjdę wkrótce. Błogosławiony, który strzeże słów proroctwa tej księgi”.

Tak więc ostatnim apelem Jezusa skierowanym do całej ludzkości jest prośba o przyjęcie Jego miłości i Jego łaski oraz podążanie za Jego prawdą i przygotowanie się na Jego rychłe powtórne przyjście. *Apokalipsa Jana* kończy się zaproszeniem Jezusa: „A Duch i oblubienica mówią: Przyjdź! A ten, kto słyszy, niech powie: Przyjdź!” (Ap 22,17).

Nasz Pan zaprasza wszystkich, którzy pragną życia wiecznego, by przyszli do Niego. Następnie wzywa tych, którzy przyjęli przesłanie zbawienia i gorliwie oczekują Jego powtórnego przyjścia, by przyłączyli się do Niego w zapraszaniu innych do przyjęcia przesłania Jego miłości. Wysłał nas z misją głoszenia Jego przesłania, by przygotować świat na Jego bliskie powtórne przyjście. Nie ma nic, co dawałoby większe spełnienie w tym życiu niż uczestniczenie z Jezusem w Jego misji. Nie ma nic bardziej sensownego niż współdziałanie z Chrystusem w Jego planie zbawienia realizowanym w czasie ostatecznym.

Chrystus przyjdzie wkrótce! Jan napisał o tym prawie dwa tysiące lat temu. Zważywszy na biblijne zrozumienie stanu człowieka po zgonie, dlaczego powtórne przyjście Chrystusa z punktu widzenia naszego osobistego doświadczenia nie jest dalsze niż chwila naszej śmierci? Jak ten fakt pomaga nam zrozumieć, iż dla każdego pokolenia powtórne przyjście Chrystusa było bliskie?

Centrum *Apokalipsy Jana* jest jej 14. rozdział. Rozdział ten ma ogromne znaczenie dla ludu Bożego żyjącego w ostatnim okresie dziejów ludzkości. Przedstawia on Boże przesłanie do świata w czasach ostatecznych. To końcowe przesłanie jest niezwykle ważne dla ludu Bożego i całej ludzkości.

Przeczytaj Ap 14,14-20. Jakie symbole zostały tu użyte w celu przedstawienia powtórnego przyjścia Chrystusa?

Symbolika żniwna jest wykorzystywana w *Biblii* w celu przedstawienia powtórnego przyjścia Chrystusa (zob. Mt 13,37-43; Mk 4,29). W 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* zżęcie dojrzałego zboża symbolizuje odkupienie sprawiedliwych, a zbiór dojrzałych winogron — zniszczenie bezbożnych. W Ap 14,6-12 znajduje się pilne przesłanie na czasy ostateczne, by przygotować ludzi na ostateczne żniwo ziemi.

Przeczytaj Ap 14,6-7. Jakie jest sedno przesłania zawartego w tych dwóch wersetach? Jak pomagają nam one zrozumieć, kim jesteśmy jako adwentyści dnia siódmego?

Przesłanie pierwszego anioła w 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* jest skierowane w XXI wieku do ludzkości poszukującej celu w swoim życiu. Zawiera ono ewangelię Bożej łaski zapewniającej przebaczenie wszystkim skruszonym grzesznikom. Usprawiedliwienie Boże oczyszcza nas od winy grzechu i daje nam moc, byśmy stali się zwycięzcami. Przesłanie to jest podstawą poczucia własnej wartości związanego z faktem, iż zostaliśmy stworzeni i odkupieni przez Chrystusa. Wskazuje też, że pewnego dnia wszelka sprawiedliwość zostanie wymierzona na ostatecznym sądzie Bożym. Jest to niesamowicie dobra nowina, gdyż objawia fakt, że niesprawiedliwość nie będzie trwała wiecznie.

„Adwentyści dnia siódmego stali się w szczególnym sensie stróżami na świecie i roznosicielami światła, im bowiem powierzone zostało ostatnie poselstwo przestrogi, jakiego udzielić należy ginącemu światu. Na nich też spoczywa blask cudownego światła bijącego od Słowa Bożego. Im powierzona została praca najbardziej doniosła i uroczysta: mają ogłosić poselstwo pierwszego, drugiego i trzeciego anioła. Nie ma żadnej pracy, która by miała większe znaczenie. Dlatego też nie mogą pozwolić sobie na to, aby cokolwiek zaprzętało ich uwagę”⁵³. Jak możemy odnieść te słowa do siebie jako Kościoła/zboru i, co ważniejsze, do każdego z nas osobiście?

⁵³ Ellen. G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000, wyd. 2, s. 81.

Przesłanie *Apokalipsy Jana* na czasy ostateczne dla całej ludzkości przedstawia Jezus w pełni swojej zbawiennej łaski (zob. Ap 14,6). Jest to żarliwe wezwanie do bojaźni Bożej, czyli do oddawania czci Bogu we wszystkim, co czynimy — do szanowania Jego przykazań i posłuszeństwa Jego prawu w świetle sądu Bożego (zob. Ap 14,7). Bać się Boga, to myśleć o Nim we właściwy sposób. Jest to wezwanie do życia zgodnego z wolą Boga oraz stawiania Go na pierwszym miejscu w naszych myślach. Jest to postawa posłuszeństwa prowadząca nas do pobożnego życia (zob. Prz 3,7; Dz 9,31; 1 P 2,17). Przesłanie to zaprasza nas także do oddawania chwały Bogu. Oddawanie chwały Bogu odnosi się do wszystkiego, co czynimy w każdym obszarze naszego życia.

Przeczytaj Koh 12,13-14 oraz 1 Kor 6,19-20. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć, co znaczy zarówno bać się Boga, jak i oddawać Mu chwałę?

W czasach moralnej nieodpowiedzialności, gdy miliony ludzi czują, że nie odpowiadają za swoje czyny przed nikim prócz samych siebie, to przesłanie o godzinie sądu przypomina nam, że jesteśmy odpowiedzialni przed Bogiem za nasze postępowanie. Istnieje powiązanie między czią dla Boga i posłuszeństwem wobec Niego a Jego sądem. Posłuszeństwo jest owocem zbawiennej więzi z Jezusem. Jedynie Jego sprawiedliwość jest wystarczająco dobra, by przetrwać sąd, i jednocześnie w Jego sprawiedliwości (przypisanej nam z łaski przez wiarę) jesteśmy bezpieczni. Dzięki Jego sprawiedliwości żyjemy, by chwalić Jego imię całym naszym życiem.

Przeczytaj Ap 14,7; 4,11; Rdz 2,1-3; Wj 20,8-11. Co jest podstawą prawdziwego oddawania czci Bogu i jak sobota, siódmy dzień tygodnia, odzwierciedla to zrozumienie?

Szatan atakuje ustanowioną przez Boga sobotę (szabat), bo wie, że ten dzień jest sednem wszystkiego, co składa się na oddawanie czci Bogu. Sobota wywyższa Chrystusa jako Stwórcę i wzywa wszystkich ludzi do oddania pokłonu „temu, który stworzył niebo i ziemię” (Ap 14,7). Przemawia donośnie w czasach, gdy większość ludzkości przyjęła wiarę w ewolucję. Wzywa nas do oddawania czci Jezusowi, który nas stworzył i daje nam świadomość naszej prawdziwej wartości w Nim.

Zastanów się, jak ważna jest sobota przypominająca o Bogu jako naszym Stwórcy, a więc jedynym, który jest godny naszej najwyższej czci. Co może być ważniejsze niż Boże przykazania, w tym przykazanie nakazujące nam święcić siódmy dzień tygodnia w celu pamiętania o Bogu jako naszym Stwórcy?

Przeczytaj Ap 14,8; 17,3-6; 18,1-4. Czego uczą te wersety o duchowym Babilonie?

W *Apokalipsie Jana* słowo Babilon symbolizuje fałszywy system religijny oparty na ludzkich uczynkach, ludzkiej tradycji i fałszywych doktrynach. System ten wynosi ludzi z ich samousprawiedliwieniem ponad Jezusa i Jego bezgrzeszne życie. Stawia przykazania różnych nauczycieli religii nad przykazaniami Bożymi. Starożytny Babilon był ośrodkiem bałwochwalstwa, kultu słońca i fałszywej nauki o nieśmiertelności duszy. Fałszywy system religijny czasów końca posiada wiele religijnych nauk i praktyk starożytnego Babilonu. Ostatnie Boże przesłanie do umierającego świata jest przesłaniem o Jezusie i Jego sprawiedliwości. Jest echem niebiańskiego wezwania:

— „Upadł, upadł Wielki Babilon (...) Wyjdźcie z niego, ludu mój” (Ap 18,2.4).

Bóg w swój sposób powołał do istnienia Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, aby głosił przesłanie o Chrystusie w całej jego pełni. Wywyższenie Jezusa to zwiastowanie wszystkiego, czego On nauczał. Jest to opowiadanie o Tym, który nazwał siebie „drogą, prawdą i życiem” (J 14,6 BRP). Siłą rzeczy przesłanie to obnaża fałsz duchowego Babilonu w przeciwieństwie do prawdy nauczanej przez Jezusa.

Przeczytaj Ap 14,7.9-11. Jakie przeciwne sobie obiekty kultu zostały uwydatnione w tych wersetach?

W 14. rozdziale *Apokalipsy Jana* opisano dwa różne przejawy oddawania czci — oddawanie czci Stwórcy oraz oddawanie czci bestii. Te dwa rodzaje oddawania czci ściśle wiążą się z Bożym dniem odpoczynku i nabożeństwa — prawdziwym siódmym dniem tygodnia (sobotą) — oraz fałszywym dniem odpoczynku. Sobota oznacza odpoczynek, pewność i bezpieczeństwo, jakie mamy w Chrystusie, naszym Stwórcy, Odkupicielu i Przychodzącym Królu. Fałszywy dzień odpoczynku symbolizuje ludzką namiastkę opartą na pokrętnym rozumowaniu i zarządzeniach samozwańczej władzy religijnej.

Przeczytaj Ap 14,12. O czym mówi ten werset, zwłaszcza w powiązaniu z tym, co zostało napisane wcześniej w tym rozdziale? Jak prawo i łaska zostały ukazane w tym wersecie? Czego powinno to nauczyć nas o prawie i łasce jako nierozłącznych częściach ewangelii?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Bóg powołał swój Kościół w naszych czasach, podobnie jak powołał starożytnego Izraela, by był światłem na ziemi. Potężnym tasakiem prawdy — przesłaniami pierwszego, drugiego i trzeciego anioła — oddzielił członków tego Kościoła od innych Kościołów i od świata, by przywieść ich do swojej świętej bliskości. Uczynił ich powiernikami Jego prawa i powierzył im wielkie prorocze prawdy na obecny czas. Podobnie jak to było ze świętymi orzeczeniami przekazanymi starożytnemu Izraelowi, są one świętym dziedzictwem, które ma być ogłoszone światu.

Trzej aniołowie z 14. rozdziału *Apokalipsy Jana* symbolizują lud, który przyjął światło przesłań Boga i idzie naprzód jako Jego posłańcy, by ogłosić ostrzeżenie po całej ziemi. Chrystus mówi o swoich wyznawcach:

— »Wy jesteście światłością świata« (Mt 5,14).

Każdej duszy, która przyjmuje Jezusa, krzyż Golgoty głosi:

— Oto jest prawdziwa wartość duszy. „Idąc na cały świat, głosicie ewangelię wszystkiemu stworzeniu” (Mk 16,15).

Nie wolno dopuścić, by cokolwiek zahamowało to dzieło. Jest to najważniejsze dzieło w obecnym czasie, a jego wyniki sięgają w wieczność. Miłość, jaką Jezus okazuje do ludzi w ofierze złożonej dla ich odkupienia, będzie pobudzać do działania Jego wyznawców.

Chrystus tak chętnie przyjmuje ludzi, którzy poddają się Jemu! Łączy w sobie człowieczeństwo z boskością, aby przekazywać światu tajemnice ucieleśnionej miłości. Mówcie o tym, módlcie się o to, śpiewajcie o tym, napełnijcie świat przesłaniem Jego prawdy i, tak postępując, zmierzajcie do regionów, które nie są jeszcze dostępne⁵⁴.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak przesłania trzech aniołów z 14. rozdziału *Apokalipsy Jana* ukazują sedno istnienia i nauczania Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego?

2. Pomyśl o sobocie i znaczeniu, jakie posiada. Jak zauważyliśmy w tym tygodniu, przesłanie siódmego dnia tygodnia jest tak ważne, iż Bóg nakazał w jednym z przykazań dekalogu, by świętowanie tego dnia przypominało nam o Nim jako Stwórcy i Odkupicielu. W przeciwieństwie do świętej góry czy świętego miasta sobota nie wymaga, byśmy wchodzili na ową górę czy udawali się do owego miasta, ale sama przychodzi do nas z regularnością, z jaką tylko czas może to czynić. Każdego dnia sobota nadchodzi z prędkością 1667 kilometrów na godzinę (na równiku). Jak ta prawda pomaga nam zrozumieć znaczenie tego dnia i tego, co ten dzień wskazuje?

3. Jak pojęcie upadku duchowego Babilonu czy też pojęcie znamienia bestii możemy wyjaśnić w sposób najmniej urażający uczucia zainteresowanych tą sprawą ludzi? Jak możemy przedstawiać te prawdy w sposób najbardziej atrakcyjny, choć rozumiemy, że mimo naszych najszczerzych wysiłków siłą rzeczy będą one bolesne dla niektórych osób?

⁵⁴ Ellen G. White, *Counsels for the Church*, Boise 1991, s. 58-59.